Bir yaşanmış hikaye

Madencinin sırrı!

Alman Wolfgang ile Çorumlu Mehmet'in ölümsüz dostluğu ve filmlere konu olacak hikayesi... TahtaGemi farkıyla..

SEBAHATTİN ÇELEBİ

Türkiye'de ardı ardına yaşadığımız kömür madenlerinde yaşanan facialar, onun da yüreğini titretti. Soma'yı, Ermenek'i soruyoruz. "Biz, yeryüzünde bütün madenciler arasında büyük bir dayanışma vardır. Hepimiz birbirimizin yanınızdayızdır" diyor Wolfgang Köhler adlı 70'ini aşmış Alman rahip.

Aslında onun hikayesi enteresan bir hikaye. 35 yıl önce Almanya'nın Duisburg kentinde kendisini kömür madenlerinde işçilik yapmaya iten sebepleri duyunca şaşırmamak elde değil.

İnanmış bir Hıristiyan'dı Wolfgang Köhler.

Teoloji Fakültesi'ni okumuş ve kendisini İsa'ya adamıştı. Onun gibi sade, münzevi bir hayatın düşlerini kurmuştu. Öyle ki, bir gün bir üst makama çıkacak ve "İsa gibi; marangozluk yapan peygamberim gibi, halkın içine karışmak ve ekmeğimi kazanarak dinime hizmet etmek istiyorum" diyecekti. Pek alışılagelmemiş bu teklifi reddetmeyecekti üstleri...

Wolfgang Köhler, Hz. İsa gibi bir hayat yaşamak uğruna, çöpçülük, madenlerde işçilik yaptı. Madenlerde edindiği arkadaşlıkları ise bundan sonraki hayatını şekillendirdi. Bu bir dostluk hikayesidir. Samimi bir dostluk hikayesi...

Rahip, İsa aşkını iliklerine kadar hissediyor, hayatını onun öğütlerine göre şekillendiriyordu.

Bir madende iş buldu nice zaman sonra. Yerin bin metre altında, kömür çıkarma işini yapıyordu.

Beraber çalıştığı işçilerden birçoğu yabancı kökenliydi. Yunanistan'dan, Bulgaristan'dan, Polonya'dan, Türkiye'den gelme birçok işçi ile beraber yerin altında; yani ölümsüz dostluklar ülkesinde, İsa'yı ve onun sırlarını arıyordu.

Madenci Çorumlu Mehmet Küçük'le çok iyi dost oldular. Mehmet, Anadolu'nun ücra bir köyünden kalkıp çocuklarına güzel bir gelecek kurmak için "Alamanya" dedikleri ülkeye gelmişti. Gelmişti ama çocuklarından, al yazmalı karısından haber alamıyor, içi içini yiyordu. Bütün mektuplar da nedense, geç gidiyordu köye. Okuma yazma bilmeyen karısı, köyden az biraz mürekkep yalamış birilerini buluyor ve hasreti, acıyı, özlemi yansıtan satırlar içinde kaybolup gidiyordu.

Aylar geçti böyle...

Yerin altında gün ile gece arasındaki fark kalkıyordu. Bir parça gün ışığı bile yoktu. Hayaller hep karanlıklarda kalıyordu belki bu yüzden. Belki bu yüzden, ucu bucağı yoktu hayallerin.

Rahip Wolfgang, bir gün Mehmet'e İsa'dan bahsetti. Ona olan aşkından, sevgisinden, bağlılığından anlattı. Bir yandan anlatıyor, bir yandan da gözleri doluyordu. Belki yerin bin metre altında Hz. İsa ile buluşacağını ümit ediyor, ona kavuşacağı anı buruk bir duygusallıkla bekliyordu. İçinde yakıcı bir özlem vardı ona karşı.

Birgün yer altında hem çalışıp hem sohbet ederken, Mehmet, "Neden hiç evlenmedin?" dedi... "Yeryüzünde bu kadar güzel kadın ve hele de aileden daha güzel bir şey yokken, neden?"

Kasketinin üzerindeki lambanın siyah duvarlara vurdurduğu yakamozlara bakarak, "Benim Peygamberim" dedi. "Benim Peygamberim İsa, hiç evlenmedi. Ben de ona olan bağlılığımdan, sevgimden hiç evlenmeyi düşünmedim. Ona yakın olabilmek için, onunla aramıza kimsenin girmemesi için, hayatıma hiçbir kadını sokmadım."

Mehmet, "Çok mu seviyorsun, çok mu özlüyorsun İsa Peygamberi" dedi.

"Hayatta hiçbir şeyi, hiç kimseyi sevmediğim kadar. O, bana rüyamda 'Ardımdan gelmeyecek misin?' diye seslendi" dedi Rahip.

Derin bir iç çekti Mehmet. Ve sonra "Sana bir sırrımı vereyim mi?" dedi.

Şaşırmıştı Rahip. Mehmet, yerinden kalktı, "Gel" dedi.

Karanlık dehlizlerden geçerek, kör tünellerden birine geldiler. Mehmet kasketindeki ışığı yere doğru tutarak, "Bu pınarı görüyor musun?" dedi.

Ocakta, taşlar arasından bir su pınarı, bütün beraklığıyla küçük bir çağıltıyla fışkırıyordu.

"Ben" dedi Mehmet. "Bazı, zamanlar buraya gelirim, bu suyla abdest alır, namazımı kılarım. Bu suya her baktığımda köyümün sularını, soğuk pınarlarını hatırlarım. Ben de bu su ile teselli olurum."

"Özlem dedikleri bu mu peki?" dedi Rahip.

"Teselli" diyebildi Mehmet. Gözleri dolmuştu.

Kasketinin üzerindeki lambanın siyah duvarlara vurdurduğu yakamozlara bakarak, "Benim Peygamberim" dedi. "Benim Peygamberim İsa, hiç evlenmedi. Ben de ona olan bağlılığımdan, sevgimden hiç evlenmeyi düşünmedim. Ona yakın olabilmek için, onunla aramıza kimsenin girmemesi için, hayatıma hiçbir kadını sokmadım."

Foto: İsa Çeken, Duisburg